

ตุ๊กตานางฟ้าหิ้วจุก

เรื่อง: วิเชียร ไชยบัง

ภาพ: ปราณต์ตะวัน ยางนอก

“ตุ๊กตานางฟ้าหัวจุก”

เรื่องโดย วิเชียร ไชยบัง

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว แม่มดได้เฝ้าตุ๊กตานางฟ้าหัวจุกขึ้นมาตัวหนึ่ง เพื่อให้เป็นเพื่อนเล่นกับเด็ก ๆ แต่มันก็เป็นเพียงตุ๊กตานางฟ้าหัวจุกที่ไม่มีชีวิต มีแต่สายตาเย็นชา ใบหน้าเรียบเฉย มือและเท้าก็แข็งทื่อปราศจากความอบอุ่น นั่นทำให้เด็ก ๆ ไม่ได้ชอบเธอเลย เธอจึงอยากมีชีวิต ร้องขอการมีชีวิต แม่มดถามเธอว่า ถ้ามีชีวิตเธอจะหิวไม่รู้จบ เธอยังอยากมีชีวิตไหม เธอจะเหินห่างเมื่อลมหนาวพัดผ่าน เธอจะเจ็บปวดเมื่อถูกทิ่มแทง เธอจะหวาดกลัวเมื่ออยู่โดดเดี่ยว เธอจะเสียใจเมื่อต้องสูญเสียสิ่งที่รักไป เธอยังอยากมีชีวิตไหม “อยากสิ ฉันอยากมีชีวิต” เธอตอบอย่างกระตือรือร้น

แต่เธอต้องไม่ลืมว่าการมีชีวิตคือการได้พรเพียงครั้งเดียว และเมื่อมีชีวิต เธอต้องยอมรับทุกสิ่งที่เกิดขึ้น

แม่มดจึงเสกให้ตุ๊กตานางฟ้าหัวจุกมีชีวิตขึ้นมา เริ่มจากมีลมหายใจเข้าออก และให้มีหัวใจเต้นตุบ ๆ

เธอตั้งใจที่สุดที่ได้มีชีวิต ได้มีสายตาอ่อนโยน มีใบหน้าที่ยิ้มแย้ม และได้มีมืออันอบอุ่น

เมื่อมีชีวิต เด็ก ๆ ก็ชอบเล่นกับเธอ เมื่อเล่นกันจนเหนื่อย เด็ก ๆ หิว เธอก็หิว หิวทุกเช้า ทุกเที่ยง ทุกเย็น หิวไม่รู้จุกจบ แต่เธอก็พอใจเพราะนั่นคือการมีชีวิต เด็กชายบางคนมักเล่นกับเธออย่างรุนแรง ทั้งแขนขาของเธอ แข่งขันกันขว้างตัวเธอให้ไปไกล ๆ บางครั้งยื้อแย่งกัน เธอรู้สึกเจ็บมาก แต่ต้องทนกับความเจ็บปวดเพราะเธอมีชีวิต เด็กหญิงคนหนึ่งมักจะกอดเธอหอมแก้มเธอ เธอชอบจัง แต่ก็รู้สึกอาย เพราะชุดของเธอหอมเหม็น ทั้งยังมีกลิ่นเหม็นเพราะไม่ได้ซัก เธอเริ่มรู้สึว่าการมีชีวิตบางครั้งก็มีเรื่องน่าอาย ซึ่งต้องทนอยู่กับความน่าอายให้ได้ ยามกลางคืนอันมืดมิด เธอถูกทิ้งไว้เพียงลำพัง เธอรู้สึกกลัวมาก การมีชีวิตจะต้องทนอยู่กับความกลัว เมื่อเด็ก ๆ โตขึ้น ไม่เล่นกับเธออีกแล้ว เธอเป็นเพียงตุ๊กตานางฟ้าหัวจุกเก่า ๆ ที่ถูกทอดทิ้ง การมีชีวิตต้องทนอยู่กับความเจ็บเหงาเศร้าสร้อยอย่างนั้นนานแค่ไหน เมื่อเด็ก ๆ ไม่เล่นกับเธออีกแล้ว เธอก็รู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ไม่มีความหมายอะไร เธอรู้สึกเสียใจที่ร้องขอการมีชีวิต ตอนนี้เธออยากกลับไปเป็นตุ๊กตานางฟ้าหัวจุกที่ไร้ชีวิตเสียดีกว่า แต่น่าเสียดาย “การมีชีวิตคือการได้พรเพียงครั้งเดียว” แต่อีกความลับหนึ่งที่แม่มดไม่ได้บอกแก่เธอ นั่นคือ การมีชีวิตย่อมมีวันตาย ย่อมมีวันสิ้นสุด ไม่ต้องหิว ไม่ต้องเจ็บปวด ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องเสียใจอีกต่อไป ในที่สุดเธอก็มีความสุขเมื่อได้บรรลุถึงความลับนี้